

David Baldacci

Simpele leugens

A.W. Bruna Uitgevers

1

Mickey Gibson veegde het spuug van Darby's gezicht en gaf haar tweejarige dochtertje een plastic piepballetje in de hoop dat dit haar aandacht een tijdje vasthield. Het meisje zat rustig in haar box en keek naar het speeltje alsof het geen vijand, maar ook geen vriend was. Ze wist dankzij een van de vele boeken over de ontwikkeling van jonge kinderen die ze had gelezen dat een kind van twee in staat moest zijn om een halfuur te spelen en zichzelf te vermaken.

Als de schrijver daarvan niet onder invloed van drugs was, ziet de toekomst van mijn kinderen er niet goed uit.

Ze wilde slechts vijf minuutjes rust, om haar telefoongesprek af te kunnen maken.

Tommy, haar zoontje van drie, probeerde zijn moeder als klimrek te gebruiken, dus tilde ze hem op en zette hem op haar uitgestoken rechterheup. Het was nog maar elf uur 's ochtends en ze was nu al uitgeput.

In haar headset zei ze: 'Oké, Zeb, ik ben er weer. Zoals ik net al zei is het papieren spoor heel duidelijk. Er staat minstens tweehonderd miljoen dollar op zes verschillende bankrekeningen, drie in Tsjaad, één in Bermuda en twee in Zürich. Aangezien Larkin wel weet dat we hem op de hielen zitten, zal hij dat geld waarschijnlijk zo snel mogelijk proberen te verplaatsen en dan lukt het me misschien niet om het opnieuw te traceren.'

Gibson luisterde even, terwijl ze handig voorkwam dat Tommy haar haar vastpakte en de headset van haar hoofd trok. Darby gooide de bal naar de rug van haar moeder, begon te huilen en probeerde uit de box te klimmen.

Gibson zag dat en kwam meteen in actie. Ze raapte de bal op, nog steeds met Tommy op haar heup, gooide hem omhoog en ving hem handig op achter haar rug – een van de vaardigheden die ze

tijdens haar basketbalcarrière had opgedaan.

Darby stopte met haar klimpoging, glimlachte en begon te klap-pen. 'Mama, mama. G-goed.'

Tommy vond haar actie ook fascinerend genoeg om zijn aanval op zijn moeders haar te staken. 'Nog een keer!' zei hij.

Gibson bleef dit herhalen en zei ondertussen: 'Juist, Zeb, ik begrijp het. Maar weet je, feit is dat ik na een paar muisklikken succes boekte en een paar tricky aanwijzingen volgde die de moeite waard bleken, maar er is geen enkele garantie dat dat opnieuw zal gebeuren. De advocaten moeten gerechtelijke bevelen indienen en zijn bankrekeningen bevriezen voordat hij dat geld God weet waarnaartoe kan overmaken. Ik heb het gecheckt en nu blijkt dat we die rekeningen inderdaad kunnen bevriezen, omdat alle landen die ik net opsomde moeten voldoen aan de mondiale financiële wetgeving. Larkin kan dus niet op hun medewerking rekenen zonder serieuze consequenties voor hun lidmaatschap van de internationale financiële gemeenschap.'

Gibson zweeg even en gooide de bal opnieuw in de lucht, zodat ze Tommy's wijsvinger uit haar rechteroog kon halen, ving de bal behendig weer op en zei: 'Larkin heeft er waarschijnlijk al spijt van dat hij dat geld niet beter heeft verborgen, op de Cookeilanden bijvoorbeeld of door witwasconstructies te gebruiken zodat wij er niet bij kunnen. Terwijl ze haar wriemelende zoon onder controle probeerde te houden zei ze: 'Ik heb de bewijzen ook al doorgestuurd naar de belangrijkste faillissementsadvocaten van de crediteuren en zij zijn daar ook mee bezig. De *wire rooms* in Zürich en Tsjaad zijn gesloten, maar die in Bermuda zijn nog open. Je moet dit dus stevig aanpakken, en snel ook.'

Alsof Tommy had gewacht tot zijn moeder was uitgesproken, kotste hij over haar heen.

Gibson keek naar het braaksel op de voorkant van haar op dat moment enige schone kledingstuk, terwijl er brokjes braaksel op haar blote voeten dropen. En om het helemaal af te maken trok het vocht in het vloerkleed, zodat er tussen alle andere vlekken een nieuwe vlek ontstond.

Darby lachte en wees naar hen. 'G-goed. T-Tommy'

Toen Gibson naar haar zoon keek, kon ze aan zijn gezicht zien wat

er ging gebeuren. Ze rende naar de wc en was net op tijd om hem boven de pot te houden, terwijl ze tegelijkertijd op een knop van de headset drukte om de microfoon uit te zetten. Tommy miste de wc-pot volledig en kotste over de wc-rolhouder én haar slippers die ze daar die ochtend had laten staan. Even later hoorde ze een klap en zag ze Tommy op de keukenvloer zitten, bedekt met het grootste deel van de aarde uit de pot van een kamerplant. Ze kleedde hem uit, gooide zijn kleren in de wasmachine en had hem er het liefst ook in gegooid, maar ze had geen zin in een bezoek van de kinderbescherming. Maar ze was haar slippers vergeten, en ook dat ze dringend moest plassen.

Ze zette Tommy neer en gooide de vieze slippers in de afvalbak. Ze waste haar gezicht, terwijl ze probeerde niet naar de kots te kijken die in de wasbak droop, want daardoor ging zij bijna over haar nek. Ze droogde zich af, tilde Tommy op en ging op de wc zitten om eindelijk te gaan plassen.

Daarna zette ze het geluid van haar telefoon weer aan.

Zeb was gewoon blijven praten en had niets meegekregen van het drama bij haar thuis. ‘Zoals ik net ook al zei, fantastisch werk. Ga de bloemetjes maar buitenzetten vanavond, Mick, op kosten van de zaak natuurlijk. Vermaak je. Je hebt het verdiend.’

‘Ja hoor, Zeb, ik ga me helemaal optutten. Champagne en kaviaar en een lange, nauwsluitende jurk.’

‘Vermaak je. We hebben allemaal behoefte aan ontspanning.’

‘Ja, dat is waar.’

‘Hé, en laten we de volgende keer zoomen. Ik vind het prettig om het gezicht van mijn medewerkers te zien.’

Niet het gezicht van deze medewerker, dacht Gibson. *Nu niet, en de komende tien jaar of zo niet.* ‘Geweldig, klinkt goed.’

Ze verbrak de verbinding, trok de wc door en keek naar haar zoon. Hij wreef over zijn maag en zei ernstig: ‘Beter, mama.’

‘Dat geloof ik meteen.’

2

Na een korte douche tijdens het middagslaapje van de kinderen deed Gibson de deur van haar werkkamer van het slot. Ze ging naar binnen met een kop muntthee in haar ene en een volkoren amandelkoekje in haar andere hand. Ze had haar vieze kleren verwisseld voor een korte groene trainingsbroek, een T-shirt en enkelsokjes. Tot ze de volgende was ging draaien, waren dit zo ongeveer de enige schone kleren die ze nog had. De nauwsluitende jurk zou echt moeten wachten, aangezien ze die niet bezat en bovendien geen tijd had om de bloemetjes buiten te zetten. En de thee en het koekje waren de mamaversie van champagne en kaviaar.

Voor deze mama tenminste.

De babyfoon stond op de plank. Het enige wat ze nu kon horen was een zachte ademhaling, en het zachte gesnurk van Tommy. Ze ademde langzaam uit en vroeg zich af of ze vandaag ook een heel uur zouden slapen. De enige voorspelbare component van het moederschap, had ze ontdekt, was dat geen twee dagen gelijk waren.

Toen bekeek ze haar vage spiegelbeeld in de beide beeldschermen.

Gibson was 1 meter 70, maar dan moest ze echt helemaal rechtop staan, iets wat ze sinds ze kinderen had nooit meer had kunnen doen. Ze had het idee dat haar rechterheup zeker tien centimeter verder naar voren stak dan haar linker, en ze had geen idee of die ooit zijn oude positie weer zou innemen. Ze wilde er niet eens aan denken hoe haar ruggenwervel er nu uitzag, maar als die er net zo uitzag als haar chronische rugpijn suggereerde was dat een ware anatomische gruwel. Op haar heupen, billen en buik zaten nog steeds koppige kilo's zwangerschapsvet, en het zou haar niets verbazen als die kilo's ook permanent zouden blijken. Ze droeg haar donkere haar kort, omdat

ze echt geen tijd had voor lang haar. Haar gezicht was opgezet en haar huid was vlekkelig; volgens haar gynaecoloog door de hormonen die vlak na de bevalling waren vrijgekomen. Maar daar had ze nooit iets over gelezen in de zwangerschapsboeken die ze had doorgenomen. De slanke, dynamische atlete die ze op highschool en college was geweest was niet meer en zou ook niet zomaar weer tevoorschijn komen.

Als stoere, flinke pointguard die snel de bal kon stelen, met haar ellebogen werkte, een behoorlijk accuraat jumpshot kon maken en precies wist wat er op het veld gebeurde, had ze de hele dag kunnen rennen. Later, eerst als forensisch onderzoeker, daarna als straatagent en vervolgens als rechercheur, had ze zes jaar op rij de hardloopwedstrijd over tien kilometer van het korps gewonnen – als beste van de mannen én van de vrouwen. Het eerste stuk waren de mannen altijd sneller dan zij, maar na vijf kilometer werd hun uithoudingsvermogen minder. Ze had geprobeerd niet te breed te glimlachen als ze hen dan inhaalde.

Nu was de trap al een hele onderneming.

Ze had gestudeerd aan de Temple University in Philly, waar ze basketbalde en werd gecoacht door de legendarische basketbalster Dawn Staley. Een ander hoofdvak was theaterwetenschappen en ze was gecast om de hoofdrol te spelen van een paar studentenproducties. Veel mensen dachten dat ze ooit op Broadway zou spelen.

Na college had ze inderdaad een toneelcarrière overwogen, maar ze was al gauw tot de ontdekking gekomen dat ze niet goed genoeg was om te concurreren met massa's bijzonder getalenteerde en gedreven mensen die ervan overtuigd waren dat ze Broadway zouden halen.

In haar jeugd was Gibson niet alleen een computernerd geweest, maar ook een serieuze gamer. Op college had ze deze vakken gekozen om die vaardigheden te verbeteren, want ze wist dat ze daarmee altijd een baan zou kunnen vinden. Ze had ooit ook een professionele basketbalcarrière overwogen, maar al snel begrepen dat ze de daarvoor noodzakelijke atletische eigenschappen miste en ook niet gemotiveerd genoeg was om mee te spelen in de WNBA.

Ze had dan ook besloten in haar vaders voetstappen te treden en was bij de politie gegaan. Hij had dat geweldig gevonden, maar haar

moeder niet. Ze had zichzelf opgewerkt tot rechercheur en toen ook de man leren kennen die volgens haar de ware was.

Zijn naam was Peter Gibson. Hij was lang en knap, sociaal en grappig. En, maar dat had ze te laat ontdekt, een ongelofelijke huf-ter. Hij had gezegd dat hij een groot gezin wilde, maar was na de geboorte van hun eerste kind volkomen veranderd. Hij klaagde dat hij niet meer met zijn vrienden op stap kon en dat zijn week-enden werden verpest door alles wat hij als vader moest doen. Toen ze zwanger werd van Darby had hij hun bankrekeningen leeggehaald, was ervandoor gegaan met zijn secretaresse en had Gibson achtergelaten met een peuter en een baby op komst én met een hypotheek en rekeningen die ze niet alleen met haar salaris kon betalen.

Ze had hem gezocht, maar hij was zo definitief verdwenen dat ze zich afvroeg of hij daar professionele hulp bij had gehad. Ze was het huis kwijtgeraakt en had ontslag moeten nemen bij de politie. Daarna was ze verhuisd naar Williamsburg, Virginia, waar haar gepensio-nerde ouders woonden. Ze had geluk gehad toen ze werd aangeno-men door ProEye, een mondiaal werkend particulier recherchebureau dat het meeste onderzoekswerk online deed. Het werk betaalde goed, ze kon haar computervaardigheden inzetten en bijna fulltime thuis-werken. Bovendien kon ze gratis een beroep doen op haar vader en moeder voor steun.

Gibson had haar leven weer op de rails, maar het alleenstaand ouderschap was zwaar, zelfs met haar vader en moeder in de buurt. Zij hadden allebei gezondheidsproblemen en waren eerder ge-neigd om in de wachtkamer van een arts te zitten niksen dan om beschikbaar te zijn om haar te helpen. Toch lukte het Gibson, want ze had geen keus en ze hield van haar kinderen. Zelfs als ze haar onderkotsten.

Nu gebruikte ze haar computervaardigheden voor haar werk voor ProEye. Het bedrijf was gespecialiseerd in het opsporen van de te-goeden van rijke criminelen die genoten van hun luxeleventje, on-dertussen rechtbanken en schuldeisers uitlachten en zich versholen achter een muur van narrige advocaten, frauderende accountants en beledigende pr-mensen. En er waren zoveel rijke wanbetalers dat ProEye en dus Gibson meer dan genoeg werk hadden.

Het was wel duidelijk dat sommige rijke mensen hun schulden liever niet betaalden, alsof zij die verplichting om de een of andere reden niet hadden. En hoewel mensen als automonteurs, caissières of magazijnmedewerkers – als laaghangend fruit – door de belastingdienst werden lastiggevallen voor een schuld van soms maar een paar duizend dollar, joegen de miljardairs de belastingambtenaren de stuipen op het lijf met hun enorme juridische en financieel deskundige achterban.

Gibson had een zaak behandeld van een verdachte miljardair die had aangevoerd dat zijn bedrijf duizenden banen creëerde en dat dié mensen belasting betaalden, dat hij maar heel weinig echte inkomsten had aangezien het grootste deel van zijn miljardenvermogen in aandelen zat – die als onderpand dienden voor de leningen die hij had om zijn extravagante manier van leven te kunnen betalen – en dat hij geld aan goede doelen gaf. Toen de belastingambtenaar aangevoerde dat dat geen excuus was om geen cent belasting te betalen over zijn feitelijke belastbaar inkomen, had de miljardair niet gezegd dat hij zijn bek moest houden. Hij zei alleen: ‘Wacht maar tot we daar officieel een wet voor aannemen. Dat zal niet lang meer duren.’ Pas daarna had hij tegen de belastingambtenaar gezegd dat hij zijn bek moest houden.

Gibson nam een slok thee en een hap van haar koekje, zette haar headset op en ging aan het werk op haar computer. Haar werk nu was niet te vergelijken met de adrenalinekick die ze bij haar politiewerk had gekregen. Maar je moest nu eenmaal keuzes maken in het leven. En zij had deze keuze gemaakt. Ter wille van haar gezin, iets wat iedere moeder zou begrijpen.

Ooit zou ze misschien weer iemand vinden om haar leven mee te delen, maar op dit moment leek dat absoluut onwaarschijnlijk. Waarom? Omdat Peter Gibson veel dingen van haar had afgenomen, vooral haar vertrouwen. Vertrouwen in mannen en, zelfs nog erger, vertrouwen in zichzelf.

Gibson begon aan een zoektocht naar een louche zakenman die ergens bezittingen had ter waarde van twee miljard dollar, maar helaas ook schulden ter waarde van vier miljard. Alweer zo'n ongelofelijk hufterige klootzak in een oceaan van dit soort mensen. Twintig jaar geleden waren er wereldwijd nog geen vijfhonderd miljardairs,

maar nu waren het er bijna drieduizend. Dat was een enorme toename aan rijkdom, voor een heel select groepje.

Voor de rest niet echt.

Toen ging haar telefoon en zou het leven van alleenstaande moeder Mickey Gibson veranderen in een hel.

3

‘Mevrouw Gibson, met Arlene Robinson van ProEye. Ik werk samen met Zeb Brown en weet dat u hem net aan de telefoon had.’

‘Inderdaad. Levert het bevrozen van de rekening problemen op?’

‘Nee, ik ga ervan uit dat dat allemaal goed gaat. Ze zijn al in actie gekomen op Bermuda, en zodra Zürich en Tsjaad opengaan beginnen ze daar ook. U hebt zoals altijd uitstekend werk verricht.’

‘Bedankt. Volgens mij hebben we elkaar nog niet eerder gesproken.’ Gibson nam een hap van haar koekje en nog een slok thee.

‘Dat klopt. Ik werk nu anderhalf jaar bij ProEye, maar ben drie weken geleden overgeplaatst naar meneer Browns afdeling. Hij was altijd heel lovend over u.’ Ze grinnikte even.

‘Wat is er?’ vroeg Gibson.

‘Hij vertelde me ook dat hij zei dat u de bloemetjes buiten moest zetten of zoiets, op rekening van de zaak natuurlijk.’

‘Inderdaad,’ zei Gibson geamuseerd.

‘Ik heb u nagetrokken voordat ik u belde. U bent toch een alleenstaande moeder en hebt twee kleine kinderen?’

Nu begreep Gibson waarom de vrouw had gegrinnikt. ‘Inderdaad. En terwijl ik tegen Zeb zei dat hij die rekeningen moest bevrozen, kotste mijn zoon over me heen.’

‘Tja, ik heb thuis drie kinderen van onder de vijf en weet dus precies hoe dat is. Ik weet ook dat u de bloemetjes niet buiten gaat zetten, hoogstens in uw eigen tuin.’

Gibson zei lachend: ‘Dat kan alleen een moeder zeggen. Waar zit u?’

‘Albany. Ik hoorde dat het hoofdkantoor van ProEye hier tien jaar geleden was gevestigd, voordat het bedrijf echt groeide en wereldwijd ging werken.’

‘Dat klopt. Ik werk nu een jaar of twee voor ze. Het is een goed bedrijf.’

‘Dat zijn mensen thuis laat werken, wat heel prettig is.’

‘Inderdaad. Goed, wat kan ik voor u doen, mevrouw Robinson?’

‘Zeg alsjeblieft Arlene. Deze zaak is een beetje anders dan gebruikelijk, maar ze zeiden dat ik u moest bellen om het aan u voor te leggen.’

‘Oké,’ zei Gibson afwachtend.

‘Vlak bij Smithfield, Virginia, aan de James River staat een oud landhuis dat geëxecuteerd moet worden. Daarom dachten ze aan jou, omdat jij in de buurt zit.’

‘Waaróm dachten ze aan mij?’

‘Ze willen dat je erheen gaat en een inventarisatie maakt van de inboedel. In het dossier staat dat de huissleutel vlak bij de voordeur onder het beeld van een kat ligt. Ongelofelijk, natuurlijk.’

‘Dit is wel ongebruikelijk. Ik voer mijn onderzoeken meestal uit op internet.’

‘Dat weet ik. Dat is de bulk van het werk van ProEye, zoals je weet. Maar dit hebben ze tegen me gezegd. Ze willen ook dat je er als het even kan vandaag nog naartoe gaat. Als je wilt kun je dit met Zeb bespreken, maar ik weet dat hij nu in een vergadering zit. En ze willen echt dat je er snel naartoe gaat. Ik kreeg de indruk dat er een leuke bonus voor je in zit.’

Gibson dacht dat een beetje veldwerk een leuke verandering was vergeleken met nog een paar uur naar een computerscherm staren. En een bonus was altijd welkom. Ze zou haar ouders bellen in de hoop dat ze hiernaartoe konden komen. Ze kon hun digitale agenda inzien en opende die. *Oké, ze hebben vandaag geen doktersafspraken. Dat is een wonder.*

‘Dat gaat denk ik wel lukken. Wat kun je me vertellen over dat huis en de belangen van ProEye?’

‘Ik heb de informatie hier op mijn scherm. Het landhuis is gebouwd in de jaren twintig door ene Mason Rutherford. Hij was een grootindustriële die zijn geld heeft verdiend met spoorwegen, hardhout en mijnbouw. Hij bezat een landhuis in Colorado, een pand van vijf verdiepingen in New York en dit landhuis in Virginia. Op deze plek stond eerst een huis dat door een Britse lord was gebouwd, maar dat is tijdens de Amerikaanse Revolutie afgebrand.’ Geamuseerd voegde ze eraan toe: ‘Het kan dus zomaar zijn dat er een of meerdere geesten rondwaren.’

‘Dat heb ik altijd willen worden: spokenjager.’

‘Rutherford stierf in 1940 en zijn vrouw Laura, die veel jonger was dan hij, heeft er tot 1998 gewoond. Ze was honderd toen ze stierf. Het pand was in verval geraakt. Het zal wel een vermogen hebben gekost om het te onderhouden.’

‘En de huidige eigenaar?’ Gibson vroeg zich af wat ze moest aantrekken voor deze klus.

‘Tja, dat is de beruchte Rutger Novak. Hij kocht het huis ongeveer zeven jaar geleden en heeft een vermogen uitgegeven aan een uitgebreide renovatie.’

‘Rutger Novak? Die naam ken ik ergens van.’

‘Kan kloppen. Hij en ProEye hebben een verleden samen, maar niet in positieve zin. Misschien vertel ik je dingen die je al weet, maar Novak is Duitser. Dertig jaar geleden was hij een belangrijke internationale zakenman, hoewel hij zich bezighield met schimmige zaken. Hij was wapenhandelaar, steunde leiders in het Midden-Oosten en werkte bij zo ongeveer elke deal samen met beide partijen. Hij heeft een paar keer grote pech gehad en het zag ernaar uit dat hij er stilletjes vandoor zou gaan met het geld dat hij nog bezat. Maar hij heeft kennelijk een paar foute keuzes gemaakt, waardoor hij platzak raakte. Toen sloot hij grote leningen af, maar uiteindelijk bleek dat de onderpanden meestal niet bestonden. ProEye heeft hem jaren geleden gezocht op verzoek van een heleboel cliënten, maar die bleven met lege handen achter.’

Gibson zei: ‘Dat verhaal ken ik goed. Dat was voor mijn tijd, maar het bedrijf is het nooit vergeten. Dat is een van de overleveringen van het bedrijf. Ze vertellen het zelfs tijdens je inwerkperiode om je te waarschuwen voor zelfingenomenheid en laksheid.’

‘Nou, de tijd heeft Novak kennelijk ingehaald. Alles is de afgelopen maanden misgelopen.’

‘Is hij nog ergens of is hij er net zoals de vorige keer vandoor?’

‘Verdwenen, dat staat tenminste in het dossier. Hij heeft zulke hoge schulden dat zijn schuldeisers alles grijpen wat ze maar te pakken kunnen krijgen. Dit landhuis is daar onderdeel van. Daarom willen ze dat je ernaartoe gaat. Het bedrijf wil goedmaken wat ze de vorige keer hebben verkloot.’

‘Je had het over Smithfield? Waar precies?’

Ze hoorde wat getik op een toetsenbord. ‘Het pand staat tussen Mogarts Beach en Rushmere aan iets wat Burwell Bay heet.’ Robinson gaf haar het adres.

‘Oké, dan heb ik een idee. De korte route betekent een ferry, dus dat kost me ongeveer een uur, áls de ferry meteen vertrekt zodra ik er ben. Voor de lange route moet ik naar het zuiden rijden door Newport News, over de James River Bridge en naar Smithfield, en dan is het ongeveer twaalf kilometer in een halve cirkel naar het noorden. Alles bij elkaar kost dat ook ongeveer een uur, afhankelijk van de drukte op de weg. Die route neem ik dus maar.’

‘Zie je wel? Zo handig is het dus om iemand te hebben die de situatie ter plaatse kent.’

‘Het verbaast me dat er nog niemand is geweest.’

‘Nou ja, we hoorden pas een uur geleden over dit pand, daarom heeft Zeb het er niet met je over gehad. Het huis stond op naam van een lege vennootschap. Dat hebben we net pas ontdekt. Onze cliënten hebben het recht van retentie op alle bezittingen van de man, en ze hebben een collectieve juridische aanvraag ingediend waardoor we rechtmatig toegang hebben tot al zijn panden. We hopen dat Novak zo snel is vertrokken dat hij het pand niet heeft kunnen leeghalen, want volgens onze informatie houdt hij van kostbare objecten en staat dat huis er vol mee. Schilderijen, meubels, beelden... Verdomd, de schuldeisers zullen alles meenemen, zoals oosterse tapijten, zilverwerk, de inhoud van een wijnkelder of een bibliotheek. Maar hoe dan ook, ze mogen hun handen dichtknijpen als ze tien procent van hun geld terugkrijgen.’

‘Dat is waar. Oké, ik vertrek zo snel mogelijk.’

‘En de kinderen?’ vroeg Robinson.

‘Ik ga nu mijn ouders bellen. Die wonen hier vlakbij.’

‘Goddank voor ouders die vlakbij wonen. Die van mij wonen aan de westkust, volgens mij met opzet...’

4

Het zwarte broekpak zat strak om haar heupen en haar middel, zodat haar buik eroverheen pulde, maar de witte blouse paste wel goed. Gibson was heel nijdig, want de blouse was wel van haar, maar het broekpak had ze moeten lenen van Dorothy Rogers, haar móeder.

Ik heb twee kinderen gekregen. Dan heb je niet meteen je oude figuur terug. Nou ja, het is alweer twee jaar geleden dat Darby is geboren, dus had ik mijn figuur allang terug moeten hebben.

Nu had ze spijt van haar volkoren amandelkoekje.

En ze had de blik van haar moeder gezien toen ze de trap af kwam. Geen woorden, alleen die blik. Nee, dat zelfgenoegzame lachje. Maar toen had haar moeder gezegd: 'Die outfit heb ik net bij TJ Maxx gekocht, maar ik heb natuurlijk veel meer gesport dan jij én op mijn dieet gelet. Dat is heel belangrijk als je ouder wordt, maar ach, niemand wordt ooit jonger. Of wel soms, kindje? Als je dat jasje dichtknoopt ziet niemand hoe strak dat broekpak zit. Zwangerschapsvet kan heel hardnekkig zijn. Heeft mij dertig jaar gekost om het kwijt te raken. Veel vrouwen raken het nooit kwijt.'

Subtieler zou haar moeder nooit zijn. Misschien was geen enkele moeder ooit subtiel tegen haar dochter.

Gibson stapte in haar stationwagon, reed over de Interstate 64 East naar het zuiden en kwam via een paar kleinere wegen bij de US 17. Ze nam de brug over de brede James River en reed daarna naar het noorden langs wat ooit de varkensslachterijhoofdstad van de wereld was geweest in Smithfield. Volgens haar navigatiesysteem was het nog zo'n tien kilometer naar de restanten van Rutger Novaks ingestorte imperium. De totale afstand was nog geen tachtig kilometer, maar kostte veel tijd door alle obstakels langs de kust van Virginia, zoals militaire complexen, onderwatertunnels, bruggen, brede zand-

stranden en rivieren die als rupsen onder het aardoppervlak door kropen of er als dikke aderen overheen stroomden.

Gibson had overwogen om Zeb Brown terug te bellen, maar ze wist dat hij het druk had met de zaak die ze die ochtend hadden besproken. En ze was heel blij dat ze even haar huis uit kon.

Ze volgde de instructie tot ze een lange smalle weg in reed die was omzoomd door volwassen bomen die nu het voorjaar werd in knop stonden. Ze tastte even naar de Beretta in de holster aan haar riem. Het was een achtschots-Nano, qua formaat en gewicht vergelijkbaar met de Glock 26 die ze bij de politie had gedragen, en die dezelfde munitie gebruikte. Doordat hij iets kleiner was, paste hij goed in haar hand en de 9mm-Luger-patroon zou zo ongeveer alles wat hij raakte tegenhouden.

Zonder dat haar moeder het zag had ze het combinatieslot van de kluis in haar slaapkamerkast geopend, het pistool eruit gehaald en in de riemholster gestopt. Haar moeder had nooit gewild dat haar dochter politieagent werd. Eén agent in de familie was genoeg, had ze vaak gezegd. Toch had Gibson in haar vaders voetsporen willen treden. Als oudste kind, met twee jongere broers, had ze haar geüniformeerde vader bewonderd. In eerste instantie had ze gedaan wat haar moeder wilde en was ze als forensisch onderzoeker bij de politie gaan werken. Dat had haar moeder gerustgesteld, doordat Gibson dan pas ná de misdaad op de plaats delict kwam, dus als het gevaar al was geweken.

Haar moeder was woedend geworden toen ze stiekem de schriftelijke en praktijkexamens had afgelegd voor toelating tot de politie-academie. Pas toen haar vader, Rick Rogers, zich ermee had bemoeid mocht ze haar droom najagen. Haar vader was trots op haar, dat wist ze, hoewel hij dat zelden liet blijken. Openlijk vertoon van affectie zat niet in het DNA van de familie Rogers. Gibson kon de keren dat haar moeder haar had geknuffeld of een kus had gegeven op de vingers van één hand tellen. En voor de keren dat haar vader dat had gedaan, had ze maar één vinger nodig: dat was de dag waarop ze was geslaagd voor de politieacademie.

Hij had het niet op haar trouwdag gedaan. De reden daarvoor had hij haar verteld voordat ze naar het altaar schreed.

Ze nam een afslag. Het huis stond iets verderop rechts.

Misschien kom ik in dat oude landhuis wel een paar Britse spoken tegen.

Ze nam gas terug toen ze de stenen monumenten aan beide kanten van de oprijlaan zag staan. Op het bord aan een van de monumenten stond de naam STORMFIELD.

Arlene Robinson had haar niet verteld hoe het hier heette, maar dat was ook niet van belang.

Er was een gietijzeren hek, maar dat hing open. Verderop en deels verborgen achter een paar woekerende struiken stond een brievenbus. Ze reed over de met keitjes verharde oprijlaan en zag na een bocht een enorm oud landhuis dat eruitzag alsof het sinds de bouw geen spat was veranderd. Rutger Novaks renovatie zou wel beperkt zijn gebleven tot het interieur.

Volgens haar was de architectuur een onregelmatige mengeling van statige, feodale en gotische elementen, maar ze had om onduidelijke redenen ook iets Versailles-achtig. Het gebouw was vlekkerig en verkleurd, na al die jaren maar ook door de onverzoenlijke elementen van de riviermonding die naar gelijke delen zout en zoet water rook.

Ze stopte voor het landhuis en stapte uit. Het enige wat ze hoorde was het briesje en een enkele keer een vogel die begon te zingen omdat het algauw voorjaar zou zijn. De bomen waren nog vrij kaal en door de bewolking was het al aardig donker buiten.

Zodra het buiten donker werd zou het wel moeilijk worden om binnen nog iets te zien. Ze besloot zich te haasten omdat ze opeens bedacht dat er binnen misschien geen stroom was. Ze pakte een zaklamp uit de auto omdat het, doordat het zo'n groot huis was, op bepaalde plekken nu al donker kon zijn, ongeacht de hoeveelheid daglicht.

Gibson liep naar de dubbele voordeur van massief eiken van zeker drie meter hoog. Ze ontdekte het kattenbeeld en vond de sleutel eronder. Toen ze het beeld terugzette had ze het gevoel dat de kat haar waarschuwde dat ze moest vluchten voordat het te laat was.

Zodra ze het slot van de deur had geopend en naar binnen liep, rook ze de muffe lucht die in het huis hing.

Wat vreemd. Dit huis was tot voor kort toch nog bewoond? Maar misschien ruikt het hier altijd zo.

Ze keek om zich heen om te zien of er een alarminstallatie was. Lichtelijk in paniek luisterde ze of ze een piepje hoorde dat aangaf dat ze snel de code moest intoetsen voordat het te laat was. Ze ontdekte inderdaad een paneeltje, links van de deuren, maar dat was donker.

Dat is ook vreemd.

Maar het was een geluk voor haar, omdat ze de code niet had gekregen.

Ze haalde haar iPad uit haar tas en zette de video aan. Ze had geen idee van de plattegrond van het huis, maar aangezien het pand bijna even groot was als een klein winkelcentrum zou dit geen klusje zijn waar ze in een middag mee klaar was.

Ze begon in de grote hal. Hier stonden twee harnassen. Hoewel ze bijna twee meter hoog waren leken ze in de immense ruimte toch klein.

Er was een grote eetkamer die volledig, maar toch tegenstrijdig, was ingericht met barokmeubels en een chippendalebuffet. Gibson was op dat gebied een soort expert geworden doordat ze de afgelopen jaren had gejaagd op de bezittingen van rijke criminelen. Aan de muren hingen olieverfschilderijen, voornamelijk met koloniale afbeeldingen en landschappen aan het water. Ze dacht niet dat het originelen waren of, als dat wel zo was, waren ze volgens haar niet veel waard. Er was een negentiende-eeuwse bar in een grote wereldbol op wielen en er lagen een paar fraaie oosterse tapijten die misschien veel geld zouden opbrengen.

Ze liep door verschillende gangen en door nog meer vertrekken, terwijl ze video-opnamen maakte en informatie insprak over alles wat ze zag en wat ze er zelf van wist. Later kon ze alles wel googelen. Toen ze langs een breed raam kwam zag ze de ondergaande zon. Het terrein aan de achterkant liep door tot aan de James River, die donker en glad leek. De rivier stroomde traag langs Newport News, maakte een bocht naar het oosten en mondde tussen Hampton en Norfolk uit in de Chesapeake Bay. Daarachter was de griezelig lange Chesapeake Bay Bridge-tunnel. En daar weer achter was de Atlantische Oceaan.

Gibson was een paar keer door de Bay Bridge-tunnel gereden en had dat nooit prettig gevonden. De tunnel was ruim zeventwintig kilometer lang, met kunstmatige eilanden erin en op het punt waar

je de tunnel in reed leek het alsof de brug midden in de baai verdween. Het voelde alsof de snelweg een dodelijke duik in het water maakte en alle verkeer met zich meenam.

Aan de oever zag ze een oud botenhuis met een steiger waar een motorboot lag die misschien wat geld zou opbrengen. Ze besloot hem te bekijken nu het buiten nog licht was. Ze had al geconstateerd dat er geen stroom was. Daarom rook het hier misschien zo muf, doordat er geen luchtcirculatie was.

Gibson liep over een glibberig stenen pad naar de rivieroever. De boot was een Formula-motorboot met blauwe en rode accenten op de boeg. Ze schatte de lengte op twaalf meter. Volgens haar was de boot in goede staat, hoewel het winterdek er nog op zat, zodat ze er niet heel veel van kon zien. Ze maakte een video-opname en probeerde of de deur van het botenhuis open was, maar die zat op slot. Ze keek door het raam naar binnen, maar kon niet veel zien.

Ze liep terug naar het huis en ging naar de bibliotheek. De meeste planken waren leeg. Novak had de boeken dus weggehaald, of hij was geen echte lezer. Toen ze naar een plank liep waar een vaas op stond, voelde ze iets bij haar enkels.

Ze bleef staan, keek naar de muur en zag dat die niet precies aansloot tegen het volgende houten paneel. De tussenruimte was ongeveer tweeënhalve centimeter. Ze legde haar iPad neer en trok aan het hout, waarna de wand openzwaaide op een pin in de vloer, en ze een donkere ruimte zag. Ze hoorde gezoem vlakbij en voelde dezelfde luchtstroom als eerder rondom haar enkels toen de wand nog bijna helemaal gesloten was.

Ze knipte haar zaklamp aan en verdraaide de lichtstraal tot een geconcentreerde bundel, terwijl ze haar andere hand op de kolf van haar Beretta liet rusten. Ze zette vier stappen naar binnen en zag de bron van het geluid en van de luchtstroom: een meter voorbij de opening stond een ventilator op batterijen op de grond.

Ze liep door.

En toen rook ze het.

Verdomme, die geur ken ik!

De gang maakte een bocht en ze liep door. Ze scheen met haar zaklamp op de vochtige stenen muren die waarschijnlijk al tijdens de bouw waren aangebracht.

Al lopend zwaaide ze de lichtstraal van de zaklamp heen en weer.

En toen bleef ze staan en liet het licht op één plek schijnen.

Vanuit het donker doemden een witte streep en twee gekleurde bollen op: een mond en uitpuilende ogen.

De man zat in een stoel. Hij was groot en al vrij oud, en hij had dun grijs haar.

Hij was ook heel dood, wat de reden was voor de stank.

En gezien het feit dat zijn lichaam al in ontbinding verkeerde, was hij al een hele tijd dood.